

11,

Mel. senare

Men ungervven han rider på den längaste väg,
 där möter han sin käraste broder,
 och aldrig först så frågar han hur kärasten mår
 om sedan efter fader och moder.

"Och kärasten hon är så dödande sjuk,
 och ingen mera kan lindra hennes öden.
 Bedjen nu Gud för hennes unge liv,
 i himmelriket måne hon sig finna."

Men ungervven han rider på den längaste bro,
 där faller han många sorgens tårar,
 att alla de träd, som där vid vägen låg,
 de flöt bara av hans tårar

Men ungersven han rider på den längaste väg,
 då hörer han hur sorzklockor ringa.

"Gud nåde mig nu, mig fager ungersven,
 nu har jag dröjt alltför länge."

Men ungersven han går i stugan in,
 där var ju både herrar och manseller.

"Se nu så får jag klapp på den snövitans kind,
 som fordom vänt rosende röd."

"Ja, väl så kan jag få mig en annan till vän,
 men aldrig i världen kennas like,
 ja var skall jag få mig en sådan en vän,
 nej, aldrig i vårt konungarike."

"Adjö, min kulta flicka, för den trohet du haft,
adjö, jag vill ej längre mer leva.
Min vän, hon dödar är och lagder på bår,
hon är ju redan rissnad som en lilja."

Dagmar Petterssons visbok

